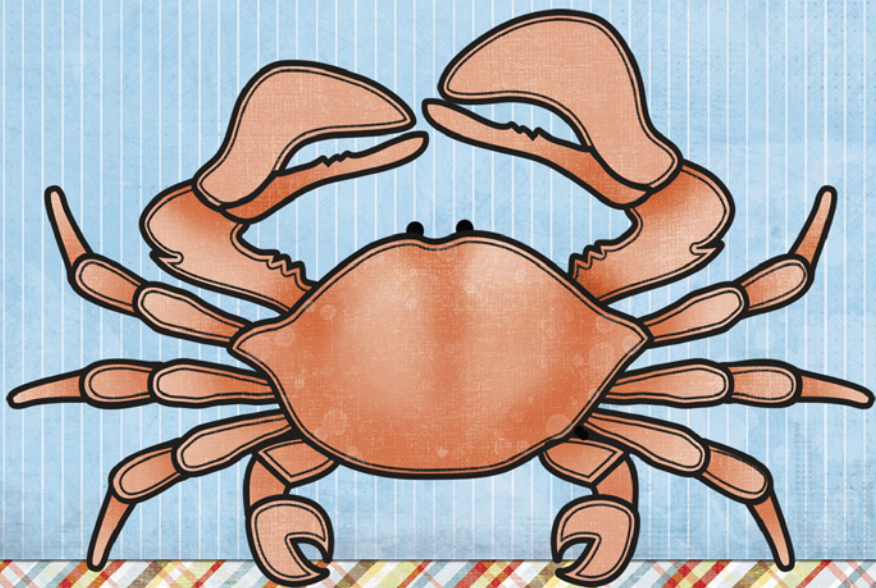

SUSAN M. BOYER

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

Délvidéki
PEZSGÉS

Agatha-díjas regény, melynek hangulata,
helyszíne, szereplői és stílusa
a *Szívek szállodája*-sorozatot idézi.

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

SUSAN M. BOYER

Délvidéki
PEZSGÉS

LIZ TALBOT-REJTÉLYEK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Jimnek.

*Végigjárhatnám az egész világot,
de keresve sem találnék jobb férfit.*

STELLA MARIS LAKOSAINAK JEGYZÉKE

TALBOTÉK (3-as és 4-es körzet)

*Emma Rae Simmons Talbot	Liz nagymamája (Simmonsék: 3-as körzet)
*Frank Talbot	Liz apja; nyugdíjas (Talboték: 4-es körzet)
Carolyn Moore Talbot	Liz anyja; aktív önkéntes
Blake Talbot	Liz bátyja; rendőrfőnök
Liz Talbot	Liz húga; a Kamasztanács elnöke
Merry Talbot	Liz húga; a Kamasztanács elnöke
Cserkész	Liz szüleinek bassett hound kutyája

DEVLINÉK (1-es körzet)

Stuart Devlin	Michael apja; elhunyt
Kate Sullivan Devlin	Michael anyja; nyugdíjas
Adam Devlin	Michael bátyja; a Szigeti Vaskereskedés vezetője
Deanna Stevens Devlin	Adam felesége; a Szigeti Vaskereskedés dolgozója
*Michael Devlin	Liz nagy szerelme; a Devlin Építési Vállalat tulajdonosa
Marci Miller Devlin	Michael felesége; Liz unokatestvére, bankpénztáros

GLENDAWNÉK (2-es körzet)

*John Glendawn	A Kalózbarlang tulajdonosa
Alma Ferguson Glendawn	John felesége; a Kalózbarlang tulajdonosa
Moon Unit Glendawn	A Repedtfazék tulajdonosa
Elvis Glendawn	A Stella Maris-i Rendőrkapitányság nem hivatalos biciklis járóra

SULLIVANÉK (5-ös körzet)

*Grace Sullivan	Liz keresztanyja; a panzió tulajdonosa, látnok
Henry Sullivan	Grace bátyja; a Szent Ferenc-templom plébánosa
Nancy Emerson Sullivan	Henry felesége
Mackenzie Sullivan	Henry fia; városi ügyvéd
*Lincoln Sullivan	Henry unokatestvére; Stella Maris polgármestere
Mildred Kingsley Sullivan	Lincoln felesége

LIZ TALBOT KÖRE

Colleen Stevens	Liz legjobb barátnője; elhunyt
Nate Andrews	Liz üzleti partnere; magánnyomozó
Scott Andrews	Liz volt férje; Nate bátyja
Radar	Liz golden retrievere

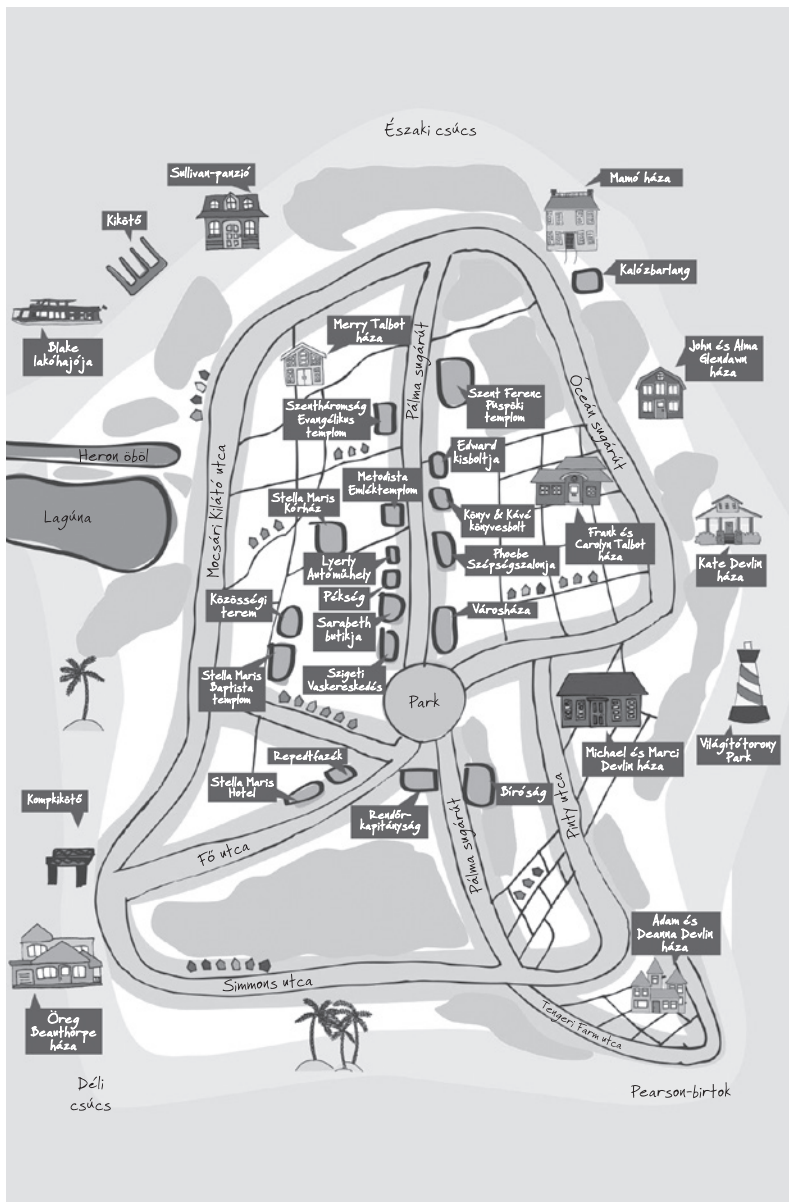
STELLA MARIS-I RENDŐRKAPITÁNYSÁG

Blake Talbot	Liz bátyja; rendőrfőnök
Clay Cooper	Járőr
Sam Manigault	Járőr
Rodney Murphy	Járőr
Nell Baker Cooper	Clay anyja; diszpécser
Elvis Glendawn	Nem hivatalos biciklis járőr

TOVÁBBI SZEREPLŐK

Kristen Bradley	Merry lakótársa
Troy Causby	Merry barátja
Phoebe DiTomei	Phoebe Szépségسالونjának tulajdonosa
Warren Harper	Városi orvos
Zeke Lyerly	A Lyerly Autóműhely tulajdonosa
*Robert Pearson	A Talbotok ügyvédje; 6-os körzeti tanácsstag

*A Városi Tanács tagjai

EGY

A HOLTAK TÜRELMESEK.

Ezt első kézből tudom. A legjobb barátom, Colleen, a középiskola harmadik évének tavaszán belefulladt a Breach-öbölbe, és egy pissenést sem hallottam róla egészen idén márciusig – a harmincegyedik születésnapom utáni hónapig. Péntek este volt, pár perccel kilenc után. Éppen egy nyulat üldöztem a Falls parkban, Greenville nyugati végében, Dél-Karolinában. A nyúl a termete ellenére igen gyors volt. Az utcáról levezető kőlépcsők alján berohant a Liberty híd alá. Lehűlt már az idő, így amíg Greenville belvárosában tömve volt a sétálóutca az éttermekbe igyekvőkkel, addig a parkban egy lélek sem járt. Rajtam kívül csak a nyúl és a társam, Nate Andrews merészkedett oda.

Nate nem ment le a lépcsőn, a töltésen rohant a híd irányába. Megelőzte a nyulat, átvágott egy virágágyáson, majd leugrott a sziklafalról, hogy eltorlaszolja az állat útját. Kezét maga előtt tartva jelezte, hogy ne tovább.

– Elég!

A menekülő tétovázott. Lépett egyet felém, majd a Reedy folyóra pillantott. Pár másodpercig hallgattuk, ahogy a hullámok nekicsapódnak a szikláknak.

– Ne legyen bolond! – szólaltam meg.

A nyúl persze pisztolyt rántott.

Rám szegezte, aztán Nate-re. Oda-vissza rángatta.

– Egy vasat sem adok annak a kurvának!

– Ahogy gondolja, minket nem zavar – mondta Nate, miközben a kabátja felé nyúlt.

A nyúl Nate felé lépett, és kardként szegezte rá a pisztolyt.

Nate felemelte a kezét.

Amíg a nyúl a társammal foglalkozott, előrántottam a Sig Sauer 9-es pisztolyt a farmerembe fűzött tokjából.

– Le a fegyvert! Most! – utasítottam.

Rutinosan, szinte már unottan húztam elő a kilenc milliset. Egyébként közel sem vagyok olyan nemtörődöm, mint amilyennek tűnök. Ritkán esik meg, hogy fegyvert rántok.

A nyúl visszafordult felém, és hadonászott a pisztollyal, ami ránézésre harmincnolcas kalibernek tűnt.

– Mi lenne, ha te tennéd le, szöszi?

Nate kihúzta a pisztolyát a vállára akasztott tokból, és a nyúl lábára szegezte a fegyvert.

– Mindkettőnket nem tud lelőni.

A nyúl szőrös válla megemelkedett, és elfojtott nyöszörgést hallattott.

– Engedje le lassan a pisztolyt! – mondtam. – Tegye a földre, és lépjen hátrébb!

A nyúl engedelmeskedett.

– És most vegye le a maszkot a fejéről!

A célszemély aznap este Harvey-t játszotta a Pulitzer-díjas színdarab helyi előadásán: egy két méter magas nyulat, akit csak a gyengéd

lelkű Elwood P. Dowd lát. Nate és én megfigyelés alatt tartottuk a színházat. Úgy gondoltuk, még néhány órát ott töltünk, de aztán változott a helyzet, amikor a nyúl kiment elszívni egy cigit. Harvey nem szerepel sokat a darabban.

Levette szőrös maszkját.

– Peter Tyler?

A nyúl neve valójában Peter. Azonnal felismertem, amikor a maszk lekerült. Az ügyfelünk, azaz a felesége adott róla egy fotót.

– Igen – vágta rá.

Megtörölte az arcát a mancsával.

Nate odanyújtott neki egy idézést.

– Önt beidéztek.

Felvettem a földről a fegyverét, kiürítettem a tárat, és visszaadtam neki üresen.

– Szép estét!

Peter nehézkesen leült az alacsony sziklafalra, és a kezére támasztotta a fejét.

Amikor a lépcső felé sétáltam, a rég elhunyt legjobb barátom, Colleen, megjelent a híd alatti rácsra felfüggesztett hintán. Megtorpantam. Alig ismertem meg. Szellem létére fantasztikusan nézett ki. Világos bőre ragyogott, hosszú, vörös haja loknikba verődve omlott alá. Tökéletes mása volt önmagának, és mintha egy teljes hónapig élvezte volna egy méregdrága szépségszalonn minden szolgáltatását. Egész életemben ismertem Colleen Stevenst, így tudtam, hogy ő az – annak ellenére, hogy tizennégy évvel ezelőtt eltemettük.

Könnyek csillogtak a szemében.

– Gyere haza, Liz!

Nate mögém lépett.

– Gyere, igyunk valamit!

– Oké, az rám férne.

Nem álltam még készen arra, hogy elfogadjam az igazságot, amit Colleen feltűnése jelentett.

– Gyere haza! – ismételte Colleen, aztán eltűnt.

Szaporán pislogva megborzongtam.

Nate-tel felkapaszkodtunk a lépcsőkön a főútig. A szökőkút mellett egy gitáros rázendített Amos Lee *Arms of a Woman* című dalára. Sok gyalogos járt arra, így egy kisebb tömeget vonzott maga köré. Nate és én keresztülfurakodtunk rajtuk. Átmentünk az úton, és a kedvenc kocsmánk felé vettük az irányt, bár a főszakács valószínűleg tiltakozna a *kocsmá* megnevezés ellen. A mediterrán konyhájuk eszméletlen, de mi csak egy közeli csehónak használtuk.

A Reedy folyóra néző teraszon találtunk egy szabad asztalt. Lerogytunk. Egyikünk sem bánta a hűvös időt, az agyamnak friss levegőre volt szüksége. Pinot Noirt rendeltem, Nate pedig Sam Adamst.

A semmibe meredtem. Azon tanakodtam, mi a fenéért jelenhetett meg Colleen a parkban. Sosem kérdőjeleztem meg, amit láttam. Stella Marison születtem, és ott is nőttem fel: egy tengeri szigetén Charleston közelében, Dél-Karolinában. És ha Dél-Karolina délvidékén nősz fel, nem lepődsz meg a szellemek, a kísértetek és hasonlók láttán. Charleston megyében jóval több természetfeletti lényt látni, mint bárhol máshol az országban. De mégis, annak a szelleme, akivel régen együtt barbie-ztam... Jobban megrázott, mint a kísértetek, akik a polgárháború előtti időkben épült házakban rémisztgettek. Azon tűnődtem, vajon mit akarhat tőlem. A szellemek okkal követik az embert, nem?

– Azon a fickón jár az eszed? – kérdezte Nate.

– Peteren? Nem, lezárt ügy. Miért?

A pincérnő koktélszalvétákat helyezett elénk, majd letette az itallunkat az asztalra. Nate csak akkor válaszolt, amikor a nő odébbállt.

– Látszik rajtad, hogy valami zavar.

Túl jól ismer. Már hat éve kereskedünk bizalmas információkkal a *Talbot & Andrews* nyomozóirodánkban a dél-karolinai Greenville-ben. Greenville a Blue Ridge-hegység lábánál fekszik – Stella Marishoz képest az állam túloldalán. Nate-tel ugyanannál a greenville-i magánnyomozónál voltunk gyakornokok, mielőtt saját céget alapítottunk. Nemcsak az üzleti partnerem, hanem a barátom is. Nem akartam hazudni neki, de egyelőre nem álltam készen bevallani, hogy szellemeket látok. Megvontam a vállam.

Nate belekortyolt a sörébe.

– Azt hittem, benned is felkavarta a kellemetlen emlékeket, hogy a fickó ki akart babrálni a feleségével.

Rávillantottam a legdrámaibb *légyszi, ne firtasd tovább* pillantásomat.

Hátradőlt, és elkapta rólam a tekintetét.

– Sajnálom.

Sosem róttam fel Nate-nek, hogy a testvére, Gazember Scott, egyben a volt férjem is.

Scott egy tőkebefektetési vállalat tulajdonosa. Más cégeket kebelez be reggelire, csapatépítőket tart ebédidőben, a délutáni koktél közben lefekszik az egyik feleségével, aztán még vacsora előtt kirúgja a fél csapatot. Scott a sátán ivadéka, de ezt jól álcázza a tökéletes mosolyával és a megnyerő, közvetlen stílusával.

Nate is egy ugyanolyan szőke, kék szemű szépfíú, csak ő jó srác. Bűnügyi-védelmi esetekkel, biztosítási csalásokkal és végtelenül sokféle párkapcsolati kilengéssel volt már dolgunk. Olyan előkelő ügyekre is béreltek már fel minket, mint egy lakókocsiparkból eltűnt

lakókocsi felkutatása, vagy kideríthettük, ki hagyta a kecskét a bíró előkertjében legelni, illetve vélt ufókat is lefülelhettünk.

Valamiből nekünk is meg kell élni...

– Semmi gond – válaszoltam.

Nate bólintott, és belekortyolt a sörébe. Tudta, hogy megbeszéljük, ha készen állok rá. Nagyon szeretem a barátságunkban, hogy jókat beszélgetünk egy pia mellett, de akkor sincs gond, ha nem teszünk.

Belekortyoltam a boromba. *Gyere haza!* Colleen ezt mondta. Haza.

Greenville-ben építettem fel az életemet, négyórányira az idilli szigettől, ami felnevelt. Ahol még mindig ott él mindenki, aki igazán számít nekem. Ha összeadnám, mennyit magyaráztam a családomnak, hogy igenis tudok itt élni, valószínűleg kiderülne, hogy éveket töltöttem a bizonygatással.

Az egyetem után Scott bimbózó karrierje volt az ok. Amikor átláttam a mézesmázos álarcán, és rájöttem, kihez mentem feleségül, gyorsan elváltam, de ekkorra már felépítettem a saját karrieremet. Legalábbis ezzel áltattam magamat.

A meztelen igazság az, hogy az unokatestvérem, Cselszövő Marci katasztrofális házasságba kényszerítette Michael Devlint, és azóta is Stella Marison élnek.

Michael az az ember, akihez férjhez kellett volna mennem, és a nagyanyám gyöngysorára esküszöm, hozzá is mentem *volna*, ha Marci nem mesterkedik. Stella Maris viszont egy elég kicsi város. Nem villanyozott fel túlságosan, hogy belefuthatok Marciba és Michaelbe egy városi pikniken vagy péntek este egy focimeccsen. Könnyebb valahol máshol élni, és inkább gyakran hazalátogatni, de azért Stella Maris mindig is az otthonom marad.

Az iPhone-om marimba zenével adta hírül, hogy valaki hív. Kihúztam a zsebemből, és a kijelzőre néztem. A bátyám képe vigyorgott rám.

Jobbra húztam az ujjam a kijelzőn, és a fülemhez emeltem a telefont.

– Szia!

– Liz! – szólalt meg Blake.

Úgy ejtette ki a nevemet, hogy rögtön éreztem, valami nagyon nincs rendben.

Vártam.

– Gyere haza!

Levegő után kaptam.

– Mi a baj?

– Mamó...

Minden elnémult körülöttem. Hatalmas madár verdesett a mellkasomban, próbált kitörni. Felálltam, készen arra, hogy nekiiramodjak.

– Mi van vele? Mondd már!

– Meghalt, Liz.

Mint mindenki, először én is azt feltételeztem, hogy baleset történt.

KETTŐ

A SŰRŰ, ALACSONYRA MERÉSZKEDŐ FELHŐKBŐL szemerkélt az eső, amikor eltemettük Mamót. A napfény nem is lett volna illő arra a komor kedd délutánra. Álltam a ravatalozósátor alatt, és úgy éreztem, mintha az egész testem zsibbadna egy gyökérkezelésre várva. Képtelenség, hogy az én nagymamám ott fekszik tehetetlenül abban a koporsóban. Emma Rae Simmons Talbot volt a legaktívabb ember, akit valaha ismertem. Ellentmond a fizika törvényeinek, hogy minden életerő elszállt belőle pusztán azért, mert leesett a tornác lépcsőjén.

Nate mereven állt mellettem. Ragaszkodott hozzá, hogy hazahozzon – és alig mozdult el mellőlem Blake hívását követően. Most jött másodszor Stella Marisra. Először akkor járt itt, amikor hozzám mentem a bátyjához.

Miután elénekeltük az *Amazing Grace*-t, a gyászolók előzönlöttek anya és apa ötszáz négyzetméteres házáat. Egytől egyig kifejezték részvétüket, majd az étkező felé nyomultak, ahol anya díszes, antik mahagóni faasztala roskadozott a töméntelen étel alatt, amire én rá sem bírtam nézni. Mint a keselyűk, úgy csaptak le a porcelántálakra. Átmasíroztak a házon, és tányérral a kezükben nekitámaszkodtak

a veranda korlátjának, bevették magukat a télikertbe, mások pedig a hátsó udvart ékesítő tölgyfák alatt verődtek össze.

Bűntudatom volt, amiért azt kívántam, bár mindannyian hazamennének. Vigasztaló volt látni, hogy ennyi ismerős eljött leróni a tiszteletét, de nehéz jó vendéglátónak lenni, amikor elemészt a fájdalom, és kimerít az erőfeszítés, hogy kedves legyél. A sok kézfogás meg ölelgetés után a fürdőszobába menekültem, hogy megmossam és lefertőtlenítsem a kezemet. Ennyi embertől legalább egy tucat vírust össze lehet szedni.

Hosszú órákkal később a tömeg feloszlott, és Nate-en kívül már csak a család volt jelen. Anya, apa, a bátyám, Blake, a húgom, Merry és én. És persze Cselszövő Marci – apa elhunyt nővérének egyetlen lánya – és Michael Devlin. Mintha nem lenne így is elég rossz ez a nap.

Ráadásul itt maradt még a nagy-nagybátyám, Harrison Talbot családja is. Harrison bácsi a nagyapám testvére. Papó idestova húsz évet várt Mamóra odaát.

Ősszegyűltünk a nappaliban. Robert Pearsonra, a család ügyvédjére vártunk, hogy felolvassa a végakaratot. Egészen eddig nem ütött szíven ez a barbár szokás, miszerint egy ember életének darabkáit felsztják, amint eltemették, de most Mamó életét készültünk darabokra cincálni.

Anya vajszínű bőrkanapéja szélére ültem a picurka húgom mellé. Oké, Merry huszonkilenc éves, de mindig a picurka húgom marad. Megszorította a kezemet, és összegörnyedt, mintha a bánat súlya alatt lassacskán összeroskadna. Kövér könnyek peregtek az arcáról. Bár két évvel idősebb, tíz centivel magasabb és pár kilóval nehezebb vagyok nála, nagyon hasonlítunk egymásra. A gondolkodásmódunk, az érzéseink és a megnyilvánulásaink is. De mint a mágnes két

oldala, amiben különbözünk, abban tökéletes ellentétek vagyunk. Merry kisírja magából a bánatát, nekem viszont csak csendesen megszakad a szívem, aztán egy nyugis, sötét helyen vigasztalódom.

A nálam egy évvel idősebb Blake leült Merry másik oldalára, és megfogta a kezét. Dobolt a lábával, szabad kezével pedig a ropogós, fehér inge gallérjával matatott. Blake Stella Maris rendőrfőnöke, de a mostani öltözékénél még a mindennapi egyenruhája is lezserebb. A nyaka nem volt hozzászokva a keményített gallérhoz és a nyakkendőhöz.

Azon merengtem, hogy szerintem egyikünket sem érdekli a nyamvadt végakarát – végül is Mamó szinte még ki sem hült. Körbenéztem a szobában. Miután szemügyre vettem a Talbot családot, újra gondoltam az álláspontomat. A keselyűk köztünk járnak.

Harrison bácsi buzgó tekintete került az enyémet. Két felnőtt gyereke halkán beszélgetett a sarokban; inkább voltak izgatottak, mint bánatosak. Cselszövő Marci a széke szélén gubbasztott, szinte diadalmas arccal. Felém kapta a tekintetét, és rájött, hogy bámulom. Összeakadt a pillantásunk, és a szája sarka felkúszott. Feltört bennem az undor.

Aztán Robert Pearsonra vándorolt a tekintetem. A folyosóra nyíló üvegajtó előtt várt, és sajnálkozó arckifejezéssel egyik lábáról a másikra billegett. Nevetségesen fiatal a rá háruló feladathoz. Harrison Fordra emlékeztet az első *Indiana Jones*-filmből. A család jogi képviselőjének egy ősz hajú fickót képzelek el olvasószemüveggel az orrán, nem pedig egy fiúcskát, aki az egyik középiskolai barátnőmmel házasodott össze.

Robert megköszöri a torkát.

– Ha mindenki készen áll, szerintem elkezdhetjük. – Várt, amíg a mormogás és a fészkelődés alábbhagyott, majd belevágott. – Először

is szeretném elmondani, mennyire sajnálom a veszteségeket. A *mi* veszteségünket. Nagyon szerettem Emma Rae-t, mint ahogy mindenki más is ezen a szigeten. Mindannyiunkat megdöbbenett a hirtelen távozása.

Végignézett a szobán, és minden arcot szemügyre vett. Egyesekkel a szívfájdalmon osztozott, másokat csak tanulmányozott.

Kézbe vette a végakaratot.

– Át is ugornám a formásokat. Emma Rae-nek nagyjából nyolcezer dollárja volt különféle befektetésekben, és ezt egyetlen élő gyermekére, Franklin Talbotra hagyta.

Morajlás suhant végig a szobán, és mindenki fészkelődött a széknél. Jelentős hír, de nem erre kíváncsiak. Mindenki számított rá, hogy a pénzt apa kapja.

A földek az igazán érdekesek.

A mi világunkban központi kérdés megvédeni a földeket.

A mi világunkban a föld jelenti a hatalmat.

Robert folytatta.

– Néhány személyes tárgy kivételével, amiket az unokáira hagyott emlékül, a ház, a bútorok és a százholdas terület, amin az ingatlan fekszik, unokájára, Elizabeth Talbotra száll.

Kábult némaságba süppedtem. Anya később elmesélte, hogy a szemem és a szám tágra nyílt, amitől nem túl vonzó módon úgy festhettem, mint egy frissen kifogott tonhal.

A kandallónál álló karosszék felől sóhaj hallatszott – vagy inkább egy macska fújásához hasonló hang –, ami mindenki figyelmét magára vonta. Az unokatestvérem, Cselszövő Marci Devlin, felállt. Apró madárteste reszketett, és ébenfekete bubifrizurájától is láttam, hogy az egész arca lángba borult. Egy örökkévalóságig nézett elszörnyedve Robertre, majd leengedte a vállát, és kimasírozott a szobából.

Michael követte, és útban kifelé bocsánatkérő pillantásokkal illette a szobában ülőket. Szó nélkül hagytuk, hogy a falnak vágódott a bejárati ajtó.

Pár másodpercig senki sem mozdult, aztán mintha valaki bekapcsolta volna a tűzjelzőt, népes családunk gyors ölelésekkel, könnyekkel és rosszalló pillantásokkal egybekötve elhagyta a szobát. Csak Merry, Blake, anya, apa, Nate és én maradtunk a jogi képviselőnkkel. Robert leült az egyik megüresedett székre. Ránéztem Blake-re és Merryre. Az enyémmhez hasonló, vakítóan kék szempárok néztek vissza rám ugyanolyan bánatos pillantással. Roberthez fordultam magyarázatért, aki viszont apához intézte a szavait.

– Frank, te talán tudnál némi magyarázattal szolgálni Emma végakarásával kapcsolatban. Tudom, hogy mindannyian ismeritek a családi gazdaságot, és úgy gondoljátok, hogy el kellett volna osztani.

Apa előrehajolt a kanapén. Szeme véreres, arca beesett volt, pedig általában olyan fiatalnak látszik, hogy az idegenek el sem hiszik róla, hogy az apukám. Homokszínű haja pontosan ugyanolyan, mint az enyém volt, mielőtt melírozattam – és seholy ősz hajsza. Nem tudtam elhinni, mennyire megöregedett ez alatt a néhány nap alatt. Anya szorosan mellette ült, és védelmezően apa lábán nyugtatta a kezét.

Apa szaggatottan szívta be a levegőt.

– A nagymamátok tulajdona, a ház és a föld, amin áll, Simmons-földterület volt. Apám halála után megörököltem a Talbot család földjét, ami durván kétszerese a Simmons-területnek. Amikor eljön az idő, ez a terület lesz szétosztva Blake és Esmerelda között, így mindhármótok egyenlő nagyságú földet kap.

Merryt apa általában a teljes nevén szólította – Esmereldának.

Merry fészkelődött mellettem. Jogos felháborodását a morgása és a kitégült orrlyuka jelezte.

– Marci nem kap semmit?

Megfeszültem. Árulásnak éreztem minden együttérzést Cselszövő Marcival, és különösen rosszul érintett, hogy pont a húgom hozta ezt fel. Merry hajlamos volt megenyhülni Marcival szemben a hányattatott gyerekkora miatt. Én nem.

Robert apára pillantott.

– Az ilyesmi nem szokatlan errefelé. Ez nem arról szól, hogy bárkit gazdaggá tegyünk, sokkal inkább a tulajdon védelméről. – Újra megköszöri a torkát, és rekedt hangon folytatta. – Amennyire én tudom, Emma Rae úgy érezte, hogy te, Liz, gondját viseled majd a területnek.

– De hát én évek óta nem is élek itt! – tiltakoztam. – Blake a legidősebb... és egy *lakóhajón* él.

Igaz, nagyon szép lakóhajón, de mégis úgy gondoltam, hogy ő tudná hasznosítani leginkább a házat.

Blake rám lövellt pillantásából egyáltalán nem áradt a testvéri szeretet. Kedvelte az egyszerű életet, amit a helyi partrészen lehorgonyzott lakóhajóján élt, és bár ő gyakran beleavatkozik az én ügyeimbe, a kölcsönösségben nem hisz.

Apán ritkán látszik, hogy komolyan veszi az életet, de a megtört tekintete most mégis olyasmit kért tőlem, amire nem álltam készen.

– A dolgok megváltoztak – mondta. – Most már felelősséggel tartozol.

– Kell egy kis levegő.

Felpattantam a kanapéről, és átvágtam a szobán. Keresztülmentem az étkezőn, be a konyhába, majd ki a hátsó ajtón, egyenesen a szűnyoghálózott télikertbe. Lehuppantam a hintára.

Túl sok minden zúdult rám. Mamó halála úgy csapott meg, mint ha egy faltörő kos rohant volna a gyomromba. Hogyhogy nem

számítottam arra, hogy bekövetkezik egyszer? Az elmúlt években nem töltöttem vele elég időt. A büntudat szorította a torkomat.

Éppen az önundorral voltam elfoglalva, amikor Colleen megtesült mellettem a hintán.

– Maradj! – súgta.

Amióta meghalt, nem sok mondandója akadt, de ha mondott valamit, annak jelentősége volt.

– Nem lehet – válaszoltam. – Most már Greenville-ben élem az életemet. Ügyfeleim vannak. Barátaim. Felújított lakásom.

– *Fontos.*

Colleen fémesszürke szemében sürgető pillantás ült.

És ekkor rájöttem, hogy beszélnem kell vele.

– Láttad Mamót... odaát?

Lassan ingatta a fejét.

Ez megijesztett, de nem tudtam megfogalmazni, miért.

– Meg kell keresned! Mondd neki, hogy... Láthatom úgy, mint téged?

Vállat vont, és bocsánatkérő pillantást vetett rám.

– Maradj!

Lepergett egy könnycsepp az arcomon.

– Ne ma kelljen eldöntenem... Ne kérd tőlem ezt!

Behunytam a szememet, hogy kizárjam Colleent, és csak ültem ott, hintáztam előre-hátra, és nyugtattam magamat.

Hallottam, hogy nyílik és csukódik a hátsó ajtó. Amikor kinyitottam a szemem, Colleen már eltűnt. Blake állt helyette az ajtó előtt zsebre dugott kézzel.

– Beszélnem kell veled.

Leült mellém a hintára, épp oda, ahol pár másodperce Colleen terpeszkedett, majd meglazította a nyakkendőjét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem maradhatok itt, Blake – csóváltam a fejem. – Ugyanannyira imádom ezt a helyet, mint te...

Szembefordult velem.

– ...de nem élhetek itt...

Jelentőségteljes pillantása belém fojtotta a szót.

– Mamót meggyilkolták – jelentette ki.

Nem egész két héttel később Nate vehemens tiltakozása ellenére már árultam a lakásomat, a kivizöld Ford Escape hibridemet pedig tele-tömtem bőrdöggel és a nélkülözhetetlen vackaimmal telerakott dobozokkal. Radar, a golden retrieverem, az anyósülésről figyelte, ahogy felszámolom a greenville-i életemet. Miután Blake kimondta azokat a bizonyos szavakat, Cselszövő Marci nem tarthatott távol többé Stella Maristól.

Szegény Nate-et lecseréltem egy szellemre, és hazaköltöztem.